

Hồi Thứ Năm

Chốn Hoang Sơ Gặp Lão Ăn Mày Một Già Một Trẻ Đùa Bỡn Nhau

i... Có ai không? Làm ơn cứu lão với.

Thoạt đầu, Tiểu Bất Thông mãi cắm cúi bước đi trong tâm trạng thất vọng nào nề nên dường như không nghe thấy lời cầu cứu này.

Nhưng một lúc sau, do tiếng kêu càng lúc càng lớn và vì ở một khoảng cách khá gần, Tiểu Bất Thông phải động tam chạy đến.

Tiếng kêu một lần nữa vang lên và lần này cho Tiểu Bất Thông biết đích xác địa điểm phát ra tiếng gọi khẩn trương kia:

- Có người nào không? Hãy mở lượng hải hà, làm ơn làm phúc đưa lão thoát khỏi nơi quái quỷ này. Có ai không?

Vất bó tay nải, là hành trang duy nhất qua một bên, Tiểu Bất Thông vội khom người, dùng tay vạch những cành lá um tùm của bụi cây dại đang che kín nơi vừa phát ra những thanh âm kêu cứu.

Tiếng cành lá lao xao làm cho ở bên dưới phẩn khích và càng kêu gào nhiều hơn:

- Tiên thần thánh phật ơi! May quá, có người đến rồi. Ân nhân ơi ân nhân. Làm ơn đưa lão lên khỏi nơi hôi hám này. Chao ôi, kêu đến khản giọng rồi cuộc cũng có người nghe thấy. Nam mô a di đà phật!

Khi những cành lá um tùm đã bị Tiểu Bất Thông vừa bẻ vừa vén qua một bên, một hố đất khá sâu liền lộ rõ. Qua đó, Tiểu Bất Thông nhìn thấy một lão ăn mày chẳng hiểu đi đứng thế nào lại rơi đúng vào hố đất.

Lão cũng nhìn thấy một Tiểu Bất Thông nên mừng rỡ xua tay loạn xạ:

- Tiểu oa nhi! Người còn chờ gì nữa không giúp ta leo lên chỗ quái quỷ này?

Đưa mắt ước lượng độ sâu của hố đất, Tiểu Bất Thông vội trấn an lão:

- Hố đất này là do bọn hiệp bộ quanh đây đào để bẫy thú. Tuy lâu không dùng đến nhưng hố này còn khá sâu. Lão trượng cứ yên tâm và chờ vãn bối thêm một lúc nữa. Vãn bối lập tức đi tìm...

Lão ăn mày xem ra có tính khí thật nóng nảy. Lão thét toáng lên:

- Người định đùa hay sao mà bảo ta phải yên tâm và cứ ở dưới này chờ đợi? Nghe đây, tuy ta chưa đủ già để làm nội tổ của người nhưng chí ít cũng là bậc cao niên, người có làm nhi tử của ta vẫn chưa xứng. Người dám nói những lời như vậy không nếu người rơi xuống hố đất quái quỷ này không phải ta mà là phụ thân người? Người có muốn chờ thì cứ xuống đây mà chờ.

Chưa từng gặp qua người nào đáng lý phải có lời mềm mỏng van xin thì lại có những lời quát tháo trịnh thượng như lão ăn mày này, Tiểu Bất Thông tức giận, phủ tay đứng lên:

- Có muốn mắng ít ra lão trượng cũng phải có cái nhìn thông tình đạt lý mới đúng. Hố đất sâu như thế này, nếu văn bối không có những vật dụng cần thiết, như một sợi dây rừng hoặc một nhánh cây tương đối dài chẳng hạn, văn bối dùng muốn kéo lão trượng lên cũng vô phương. Lão trượng không muốn chờ cũng phải chờ.

Sợ Tiểu Bất Thông vì qua giận sẽ bỏ đi, lão ăn mày vội đổi giọng:

- Là lão không đúng, xin tiểu hữu đừng giận. Đổi lại là tiểu hữu, nếu phải kêu gào gần hai canh giờ như lão, có lẽ tiểu hữu hoảng sợ và có những lời thất ngôn như lão thôi! Tiểu hữu đừng bỏ đi, hãy giúp lão với.

Tiểu Bất Thông vừa cười vừa lắc đầu:

- Có đi, văn bối chỉ tìm vật dụng nào đó thôi. Văn bối đâu ngờ thấy lão trượng lâm nạn mà không cứu.

Lập tức, lão ăn mày lại nổi đoá:

- Ngốc ơi là ngốc! Người cần gì phải đi tìm những vật dụng gì đó như người nói? Nghe này, chỉ cần người cố khom người xuống và đưa tay ra cho ta. Ta tuy già nhưng không lẽ không thể nhảy lên và nắm được tay người sao? Đó là phương cách dễ nhất và mau lẹ nhất, không lẽ người không nghĩ ra?

Tiểu Bất Thông thở dài, như muốn dùng tiếng thở dài này để giải tỏa bớt những nỗi hậm hực vì cứ bị lão ăn mày mắng và mắng phi lý.

- Lão trượng có biết làm như thế là rất mạo hiểm không? Nhỡ văn bối không đủ lực để kéo lão trượng lên, ngược lại còn bị lão trượng lôi luôn xuống dưới, khi đó chẳng phải hai người chúng ta cùng lâm nạn như nhau sao?

- Lão ăn mày giẫm chân giận dữ:

- Rơi làm sao được mà rơi? Có chẳng, chỉ vì người không có khí phách như một nam tử hán đại trượng phu đích thực nên người mới cho đây là hành động mạo hiểm. Xem người thế này mà lại kém dõm lược, chẳng khác nào bọn nữ nhi liễu yếu đào tơ.

Tuy bị khích nộ nhưng Tiểu Bất Thông vẫn mỉm cười:

- Lão trượng muốn nói thế nào cũng được. Nhưng gì vẫn bối tự cho là đúng, vẫn bối cứ thế mà làm. Lúc này đâu phải là lúc mạo hiểm chỉ để được tiếng dõm lược hơn người?

Thấy Tiểu Bất Thông xoay người bỏ đi thật, lão ăn mày một lần nữa van xin:

- Người đừng bỏ đi. Là lão không đúng, lão hoàn toàn sai. Hãy quay lại cứu lão với. Lão sẽ gọi người là tiểu gia, à không, sẽ gọi là đại gia, đại đại gia.

Tiểu Bất Thông bất ngờ quay người lại:

- Nếu văn bối đưa tay xuống liệu lão trượng có đủ lực để nhảy lên không?

Lão cả mừng:

- Người không đi tìm những vật dụng gì đó như vừa nói sao?

Tiểu Bất Thông lắc đầu:

- Văn bối đã kịp nhìn qua địa hình nơi đây rồi, không thể dễ dàng tìm một mẩu dây rừng hay một nhánh cây tương đối vững chắc. đành phải dùng theo phương cách lão trượng vừa nói vậy.

Lão toét miệng cười:

- Thì ta đã bào mà. Người yên tâm, nhảy lên khỏi hố đất này chưa biết ra sao, nhưng để nhảy lên và nắm đúng vào tay người, ta tự tin là ta làm được.

Tiểu Bất Thông sau khi nằm phục xuống đất và chồm gần nửa người vào miệng hố, vừa đưa tay xuống thật sâu, thật hết tầm với, miệng vừa bảo:

- Lão trượng không nên dùng lực nhiều. Chỉ cần nắm được tay văn bối là đủ. Đến lúc đó, văn bối sẽ lựa thế tìm cách kéo lão trượng lên.

Tiểu Bất Thông vừa dứt lời, đã nghe lão ăn mày hét lên một tiếng thật dũng mãnh:

- Lên này!

Lập tức, tay của Tiểu Bất Thông liền bị lão nắm chặt. Và không hiểu lão đã làm cách nào mà thân hình của Tiểu Bất Thông tuy bị lôi mạnh xuống dưới nhưng phần lão thì cứ thoăn thoắt leo lên khỏi hố đất.

Đến lúc Tiểu Bất Thông nhận ra sự thế, thì.

Huych!

Có rơi vào hố đất, Tiểu Bất Thông mới hiểu tại sao lão ăn mày đã gọi đây là nơi hôi hám.

Nhìn bãi phân vừa vô tình đạp vào, Tiểu Bất Thông nhăn mặt và không hiểu đây là phân người hay phân thú.

Lúc đó, từ bên trên có tràng cười của lão ăn mày vọng xuống:

- Đấy, ta đã bảo mà. Nơi này đúng là nơi hôi hám. Nếu người đừng nhắm mắt nhắm mũi thì đâu đã giẫm phải bãi phân kia? Nhìn người nhăn nhó thật tức cười. Ha... ha...

Nghe lão cười, Tiểu Bất Thông suýt nữa buột miệng thóa mạ.

Kịp nghĩ lại, Tiểu Bất Thông vội gọi lão:

- Tại sao lão trượng kéo mạnh quá khiến văn bối phải rơi xuống. Bây giờ đến lượt lão trượng, hãy kéo văn bối lên với.

Lão lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được! Nhỡ người lại lôi ta xuống thì sao?

Tiểu Bất Thông cố nén giận:

- Văn bối biết tự lượng sức, sẽ không dùng quá lực như lão trượng đâu.

Lão vẫn lắc đầu:

- Ta cũng biết tự lượng sức như người vậy! Nhất định là không được, người đành phải chờ ta một lúc thôi.

Tiểu Bất Thông lo lắng:

- Lão định tìm dây rừng ư? Mãi ở chân núi mới có mọc những loại dây rừng cần thiết!

Lão thở dài thiếu não:

- Ta đâu nói là sẽ tìm dây rừng? Ta đang đói, đói đến tứ chi cũng bủn rủn. Ta đâu còn sức để kéo người lên. Người hãy chờ ta tìm cái gì bỏ bụng đã.

Biết lão cố tình giở trò, Tiểu Bất Thông bảo:

- Trong tay nải của văn bối có chút ít lương khô. Nếu lão trượng không ngại...

Chưa nói dứt lời, Tiểu Bất Thông đã nghe lão reo lên:

- Có lương khô à? Sao người không nói sớm? Đâu để ta xem thử.

Bóng lão biến mất khỏi miệng hố. Thay vào đó, Tiểu Bất Thông nghe tiếng sột soạt, chứng tỏ lão ăn mày đang xúc tìm phần lương khô trong tay nải vốn của nó.

Không bao lâu, Tiểu Bất Thông phải bất ngờ khi nghe tiếng lão trách cứ:

- Hừ! Sao chỉ là những mẩu bánh khô cứng như thế này? Ta tuy là kẻ khát thực nhưng những thứ lương khô mà ta muốn ám chỉ đến phải là những tảng thịt rừng đã được hơ qua lửa và phải phơi thật khô. Những thứ này làm sao ta nuốt cho trôi đây, tiểu tử?

Vẫn phải nhẫn nhục, Tiểu Bất Thông nói vọng lên:

- Những mẩu bột đó nếu được nhúng qua nước cũng đâu phải khó nuốt? Lão trượng xin đừng làm khó vãn bối nữa!

Đáp lại, Tiểu Bất Thông nghe những tiếng nuốt khó khăn của lão ăn mày, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn khó nghe:

- Ợc...! Nước! Ta...ta...! Ợc! Ta phải đi tìm nước đây! Ôi chao...! A ết ẹn ất (ta chết nghẹn mất).

Và Tiểu Bất Thông liền nghe tiếng chân bỏ chạy của lão ăn mày.

Sợ lão phải chết vì nghẹn thật sự, Tiểu Bất Thông vội gào lên thật to, hy vọng sẽ kịp đến tai lão:

- Lão trượng cứ nhắm chân núi mà chạy đến. Ở đó có một dòng suối. Lão trượng có nghe vãn bối nói không?

Không nghe tiếng đáp của lão, Tiểu Bất Thông càng thêm sợ.

thiếu trang

mắt của Tiểu Bất Thông chợt hoa lên và dường như vừa có ai đó đang ngồi cách hố đất không xa nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Không nghĩ đó là bóng ma và càng không dám nghĩ đến những gì vừa thoáng nhìn thấy là thật. Tiểu Bất Thông sau khi thót người khỏi miệng hố liền đưa mắt về phía chân núi Võ Di để kiếm tìm.

Núi Võ Di là nơi Tiểu Bất Thông từng lưu ngụ và chỉ sáng nay Tiểu Bất Thông mới quyết định bỏ đi, do đó địa hình ở chốn này đối với Tiểu Bất Thông rất quen thuộc.

Và Tiểu Bất Thông không khỏi mừng thầm vì ở phía xa, đúng hơn là hướng có dòng suối như lời Tiểu Bất Thông vừa điểm chỉ, lão ăn mày đang tất tả chân thấp chân cao chạy lại.

Lão cũng đã nhìn thấy Tiểu Bất Thông. Vì thế, khi lên tiếng cho dù lão chưa kịp đi đến nơi. Tiểu Bất Thông một lần nữa nghe lão trách mắng:

- Uý! Người tự leo lên được ư? Hừ! Sao người không chịu nói sớm cho ta biết? Báo hại, ta vừa phải vội đi tìm nơi có nước như người đã chỉ, vừa phải vất chân lên cổ để sớm quay lại với người. Người có biết, hí lộng một người cao niên, nhất là người ngang cùng với thúc bá của người là mang tội bất kính hay không? Nhỡ ta do vội phải chạy đến đứt hơi mà chết, một mạng của người đổi được mạng của ta không, hử?

Lần này, thay vì giận hoặc bỏ qua lời trách mắng sa sả của lão ăn mày, Tiểu Bất Thông bất chợt lạnh giọng nói với lão:

- Lão mắng đủ chưa? Nếu đã đủ, phần lương khô của ta đâu, mau trả lại đây!

Thái độ của Tiểu Bất Thông khiến lão ăn mày giậm chân dừng dừng như dưới chân lão là lửa đỏ:

- Thiên địa quỷ thần ơi, hãy đưa mắt nhìn xuống nè. Lão thì lo lắng cho y cứ vội vàng vàng nghĩ cách cứu y. Đổi lại, y chỉ nghĩ đến chỗ lương khô của y. Đời thưở nào lại có chuyện gieo ân mắc oán như vậy chứ. Hãy xuống đây mà xem nè, thiên địa quỷ thần ơi.

Tiểu Bất Thông càng thêm lạnh giọng:

- Lão có kêu suốt ngày cũng không có trời đất nào nghe thấu cho lão. Nghe ta hỏi một lần nữa, lương khô của ta đâu, trả lại đây. Chỗ lương khô đó ta cần đúng đến chỉ ít là cho mười ngày đi đường. Một mình lão không thể ăn hết ngần ấy được.

Lão phùng má, giận dữ:

- Muốn có đủ lực để kéo người lên, ta đã dùng hết chỗ lương khô đó rồi. Xì! Người đừng tưởng vì lương khô của người quá ngon nên ta ăn hết. Ngon gì thứ lương khô làm bằng bột vừa nhạt vừa cứng, lòi con hôi mùi ẩm mốc nữa?

Tiểu Bất Thông nhếch môi, cười nửa miệng:

- Có nhạt, có hôi, đối với ta vẫn ngon gấp mấy lần những thứ ta phải ngửa tay đi xin của người. Lão đã vất đi đâu? Chỉ cần lão nói ra tự ta sẽ đi nhặt lại.

Lão vẫn không đáp ngay vào điều Tiểu Bất Thông quan tâm. Trái lại, lão trợn mắt giận dữ:

- Cái gì? Người dám xiên xéo ám chỉ ta là người chỉ biết ngửa tay đi xin của người? Hay thật, nếu ta còn cường tráng như người bây giờ, lời nói này của người nhất định sẽ bị ta đấm cho vỡ mặt.

Tiểu Bất Thông chột cau mặt và có phần nào áy náy:

- Ta...hừ! Văn bối không hề có ý ám chỉ như vậy. Văn bối muốn nói, nếu không có lương khô mang theo, văn bối đâu thể ngửa tay đi xin của người.

Chép miệng, Tiểu Bất Thông tiếp:

- Thôi được! Nếu lão trượng đã ăn hết chỗ lương khô đó thì thôi, văn bối cũng sẽ có cách tự lo liệu bản thân.

Dứt lời, Tiểu Bất Thông khom người nhặt lấy tay nải và rảo bước bỏ đi

Thanh âm của lão ăn mày vẫn vãn nheo nhéo bám theo;

- Sao? Người muốn bỏ đi thật sao? Dễ ợt vậy? Muốn ta bỏ qua câu nói lỡ lời của người ít nào người cũng phải có lời xin lỗi. Nếu người không xin lỗi, ta sẽ dai dẳng bám theo người. Và hễ gặp ai, lập tức ta hô hoán lên, bảo người ỷ sức trẻ hiếp già, một lão già như ta.

Tiểu Bất Thông vẫn rảo bước:

- Lão muốn làm thế nào tùy lão. Lão đừng tưởng ta không biết sức của lão còn mạnh khỏe hơn ta bội phần. Ta không để lão gạt một lần nữa đâu.

Lão dai dẳng bám theo Tiểu Bất Thông thật. Không những thế, lão còn tru tréo:

- Người có mắt trí không vậy? Một lão già như ta sao lại có sức khỏe hơn người? Hay người nghĩ ta vì lỡ tay làm người phải rơi xuống hố nên cho ta khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông dừng lại và quay người về phía sau thật nhanh:

- Ta không hề nghĩ đó là lão lỡ tay. Không những thế, ta còn có bằng chứng, đủ để nói lên thật sự lão còn khỏe hơn ta.

Lão ăn mày có vóc hình trung bình, so với Tiểu Bất Thông là một thiếu niên tuổi độ mười sáu và đang đà phát triển, cả hai có chiều cao ngang nhau. Do đó, khi Tiểu Bất Thông quay người lại cũng vừa vãn lão ăn mày bước đến đụng mặt. Mặt lão nhăn nhăn, hai mắt hấp háy, lão căng căng mặt như thách thức Tiểu Bất Thông:

- Người có bằng chứng gì bảo ta có sức khỏe hơn người?

Tiểu Bất Thông cười giễu:

- Lão có biết, muốn chạy đi rồi quay về từ chỗ có hố đất đến nơi có dòng suối, một người đang trẻ khỏe như ta phải mất gần một canh giờ không? Đã vậy, không những lão kịp đi và về trong khoảng thời gian ít hơn một canh giờ, lão còn đủ thời gian

để dùng hết chỗ lương khô phải năm bảy người cùng ăn mới hết. Lão nói đi, nếu lão không khoẻ hơn ta, điều này làm sao xảy ra?

Lão cười hì hì:

- Do vội cứu người đương nhiên ta phải chạy cật lực và chạy cho thật nhanh rồi. còn nữa, chỗ lương khô kia, hì... hì... ta làm sao ăn hết?

Tiểu Bất Thông liền xoè tay ra:

- Lão không ăn hết vậy là lão vẫn còn cất giữ trong người. Đưa đây! Sau khi đưa ra, lão đường lão, ta đường ta, ta và lão hết ân hết nợ.

Lão nhăn nhó:

- Đương nhiên là ta hãy còn cất giữ. Nhưng không lẽ người không tặng hết cho ta, gọi là lễ vật đền ân?

- Đền ân? Lão có ân gì bảo ta phải đền?

Lão cười nham nhở:

- Còn ân gì nếu ta không là ân ta cứu người?

- Lão cứu ta hồi nào?

Lão chun mũi:

- Ta có ý định cứu người, đúng chưa? Vì muốn cứu người ta cần phải có sức, ta đã ăn một ít lương khô của người đúng chưa? Do vội, ta bị nghẹn và suýt chết, đúng chưa? Rồi cũng do người chỉ, ta phải ba chân bốn cẳng chạy đến suối nước, sau đó phải vội chạy về. Bao nhiêu đó công sức ta đã bỏ ra có lý nào không đền cho người phải có hành vi gì cụ thể đáp tạ?

Tiểu Bất Thông lùi lại, tránh xa lão ăn mày. Sau đó, vừa quay lưng vừa tiếp tục bước đi, Tiểu Bất Thông bảo:

- Được rồi! Ta cứu lão, lão không tính, lão chỉ muốn tính với ta về hành vi lão chỉ mới có ý định và chưa thực hiện. Lão muốn giữ chỗ lương khô còn lại, tùy lão. Cứ kể như ta không hề có là xong. Cáo biệt!

Lão ăn mày đuổi theo:

- Ê... ê...! Nhờ người nhắc ta mới nhớ. Đây này, ta chia cho người một nửa phần lương khô, gọi là đền ân người đã kéo ta lên khỏi hố đất.

Tiểu Bất Thông đi nhanh hơn:

- Lão cứ giữ hết cho lão. Quân tử thi ân bất cần báo. Ta tuy bé nhưng vẫn biết rõ điều đó. Lão không phải bận tâm và cũng đừng bám theo ta nữa.

Nhưng, ở phía sau bỗng có tiếng kêu kinh hoàng của lão ăn mày:

- Ôi chao! Cứu ta với tiểu tử! Nhanh lên, hãy cứu ta nào, tiểu tử.

Tuy ngờ đây là trò đùa của lão nhưng do tâm tính nhân hậu, Tiểu Bất Thông nhăn nhó quay lại:

- Lão đừng đùa nữa mà...

Chỉ mới nói đến đây, Tiểu Bất Thông phải dừng lời. Và nhanh thật nhanh Tiểu Bất Thông chạy đến với lão.

Lão ăn mày đang trợn tròn hai mắt, sợ hãi nhìn một con rắn với thân hình mang màu hồng óng ánh cứ chập chờn chuẩn bị mổ vào lão.

Lúc Tiểu Bất Thông chạy đến cũng là lúc con rắn phóng người lao nhanh vào lão ăn mày.

Vù...

Nhưng, Tiểu Bất Thông đã nhanh hơn và kịp chộp vào đuôi con rắn.

Vốn quen xử trí với những tình huống tương tự, Tiểu Bất Thông vẫn giữ chặt đuôi rắn và quay tít thành nhiều vòng trên không.

Ào... Ào...

Lượng đã đủ, Tiểu Bất Thông bèn theo đà quay, quật luôn thân hình con rắn vào nền đất cứng thật mạnh.

Bộp!

Lập tức có tiếng thở phào của lão ăn mày vang lên:

- Đa tạ trời phật! Nếu không có người...

Tiểu Bất Thông vụt đưa một ngón tay lên môi:

- Lão trượng đừng vội lên tiếng.

Lão ăn mày trợn to hai mắt, có ý giận dữ. Và trước khi lão mấp máy môi định mở miệng quát mắng vì hành vi của Tiểu Bất Thông là quá phi lý, lão bỗng nín im và đưa mắt nhìn thái độ kỳ quặc của Tiểu Bất Thông đang cẩn trọng khom người và từ từ tiến đến một bụi cây um tùm cách đó không xa.

Lão ăn mày kinh nghi, cũng lò dò bước khẽ theo chân Tiểu Bất Thông.

Đang chú tâm dõi nhìn vào bụi cây, Tiểu Bất Thông suýt nữa giật mình vì nghe thanh âm của lão ăn mày rót nhẹ vào tai:

- Còn một con nữa sao, tiểu tử?

Tiểu Bất Thông khẽ nhăn mặt, quay lại nhìn lão:

- Lũ rắn này thường đi thành đôi. Con còn lại thường nguy hiểm đó.

Hoảng sợ, lão ăn mày nhảy lùi về phía sau thật nhanh.

Tiếng động do lão ăn mày gây ra không ngờ đã che lấp đi tiếng động sột soạt thật khẽ phát ra từ giữa bụi cây.

Vì không nghe được tiếng động này, Tiểu Bất Thông hoàn toàn bất ngờ khi có một ánh hồng óng ánh từ giữa bụi cây lao ra.

Vù...

Kinh tâm, Tiểu Bất Thông vội khom người và ánh hồng kia cứ thế lao vượt qua mặt Tiểu Bất Thông.

Vù...

Nhìn thấy ánh hồng kia sau khi lao sượt qua Tiểu Bất Thông đang vun vút lao về phía mình, lão ăn mày kinh hoảng kêu lên bài hải:

- Ôi chao!

Không ngờ chỉ vì một chút sơ tâm đã gây ra mối kinh hoàng có thể dẫn đến cái chết cho lão ăn mày, Tiểu Bất Thông dùng hết sức chồm người theo và tìm cách chộp vào đuôi con rắn thứ hai.

Chính lúc nắm được đuôi rắn, mắt của Tiểu Bất Thông bỗng hoa lên và hình ảnh của một nắm tay uy dũng lẫn cái đầu hình ba góc của con rắn cứ loang loáng trước mặt Tiểu Bất Thông.

Không kịp nhận định rõ nắm tay kia là của ai và tại sao con rắn phải quay đầu trở lại, Tiểu Bất Thông liền có cảm nhận ở khuỷu tay chợt đau nhói.

Phập!

Biết đã bị rắn cắn, Tiểu Bất Thông cố nhịn đau, cố quật con rắn xuống nền đất. Nhưng nắm tay kia một lần nữa lại xuất hiện và một lực đạo uy mãnh liền dồn dập đổ vào thân hình nhỏ bé của con rắn.

Ào... Ào...

Vào lúc này, do đã nhận ra nắm tay kia là của ai, Tiểu Bất Thông kinh hoàng kêu lên vội vã:

- Đừng giết con rắn! Vãn bối cần sinh mạng của nó.

Có phần muộn, tiếng kêu của Tiểu Bất Thông vừa dứt tiếng thì tiếng kinh lực quật vào thân rắn cũng vang lên.

Bình!

Đưa mắt nhìn và phát hiện thân rắn hãy còn ngo ngoe, chưa chết hẳn, Tiểu Bất Thông bất kể thân hình đang cứng dần, vội chộp vào con rắn và đưa lên miệng.

Lão ăn mày thất kinh:

- Đây, đó là độc xà. Người mà ăn nó tất phải vong mạng!

Tiểu Bất Thông không những bỏ ngoài tai lời nói của lão ăn mày mà còn cả quyết ngoạm một cái thật mạnh vào thân rắn, đúng vào chỗ chỉ cách đầu rắn độ một gang tay.

Miệng dính đầy máu rắn, Tiểu Bất Thông sau khi ném bỏ con rắn sang một bên cứ thế mà kêu lão ăn mày:

- Lão trượng hãy... hừ... hừ..., hãy nhặt con rắn khi này và, hừ... hừ..., đưa cho vãn... Hự!

Hai mắt Tiểu Bất Thông bỗng trợn ngược và lập tức ngã vật qua một bên, hôn mê trầm trầm...

- o O o -